Ročník XI. — Číslo 9. Kvasilov dne 2. března 1936. Opłata pocztowa uiszcz. ryczałtem. 35 gr.

Hlas Volyně

Týdeník věnovaný českým zájmům v Polsku.

Rukopisy se nevracejí.

Vezměte nemocnému člověku víru a ublížíte mu víc než kdybyste ho zabili. A toto činí materialismus lidstva.
Život má jen jeden účel: snažiti se o vlastní zdokonalení, abychom se mohli snažiti o zdokonalení jiných.
Zkušenosti života.

J. Kosek.

86 let života Masaryka.

„.... Jdu dál a snažím se pochopit smysl tohoto státu a — svého poslání, své povinnosti. I když je to někdy nepříjemné, neztrácím mysli, tedy v před boží bojovníci ...!"

Tak končil rozhovory Masaryk v posledních chvílích své aktivní činnosti presidentské a tímto optimistickým finálem dokázal, že smysl věcí kolem sebe a smysl svého poslání pochopil.

Sledujeme-li bohatou činnost Masarykovu, vidíme před sebou krásný celek — velký život. Dnes už slavíme 86 let jeho života. Vzpomínáme proto života muže, který jest kongeniální životu, který pronikl k tajemným základům lidského díla a usilování o štěstí národa, muže který jest moudrostí nejen národa našeho, ale i lidské společnosti vůbec.

Vděčíme mu, že nám byl nejen přímým učitelem, osvoboditelem našeho národa, jeho první hlavou, ideovým vůdcem a vzorem plné osobnosti; vděčí mu svět pro jeho ideu humanity a pro uskutečňování a zdokonalování demokracie světové.

K vytčeným svým zásadám směřoval celoživotní drahou, která se projevovala stále intensivněji, neboť byla opřena o bohatou zkušenost, čistou pravdu a neúnavnou práci. Bojem za ozdravění poměrů nalezl síly a vnitřní mravní jistoty. Masaryk vytyčil program národního obrození, kulturního, politického i hospodářského, podává řešení otázky české, ale i otázky sociální, otázky moderní humanity, otázky revoluce a řeší vše pak sám, jako hlava národní revoluce za války světové, problém československé samostatnosti, aby v duchu demokracie a humanity nový stát vybudoval. Dovedl svoje dílo k plnému vítězství. Zvítězil a po plných 17 let stál na stráži v mladé republice československé, aby štědře obohacoval ji svými šlechetnými zásadami.

Zažádal o výměnu. Uznáme, že v 86 letech státi na přední výspě, říditi proudy různých mínění tak, aby tyto proudy se spojily v jeden užitečný tak ve prospěch státu a mysliti při tom na všechny, na nikoho nezapomenouti, je práce nad síly i jeho heroické postavy.

Víme, že jeho jméno srostlo s představou nového státu již za války, srůstalo s novým státem čím dále, tím pevněji a nikdo nemyslil, že jednou odstoupí a rozloučí se s kormidlem státu. Odcházel: „Chci se dívati, jak to povedete!" I při odchodu se ukázal jako skvělý státník.

Vyměnily se stráže. Věříme, že jeho vítězný duch bude s pohádkové výspy Hradčan vládnouti s novým presidentem stále.

Jeho nahradila síla svěžejší, ale jeho ideál půjde dále. Masaryk jest naší pýchou, jest příkladem trpělivé celoživotní námahy pro nejvyšší statky národa. Jest vlastencem činu. Jeho jméno dovede tvořiti jednotu národa, za ním sjednotí se národ. To jest dokument pravé úcty a vážnosti.

Každého 7. března budeme děkovati presidentu Osvoboditeli za všechnu práci pro národ a lidstvo.

Přejeme mu od srdce ještě dlouhá léta života a zdraví, míru a štěstí, tak, aby s jeho jménem navždy zůstala spojena svoboda národa, o níž celý život myslil a pracoval.

—o—

Vojenské nepokoje v Japonsku.

Celý svět byl rozrušen ve středu zprávami o vojenském puči v hlavním městě Japonska Tokiu.

Podle zpráv denního tisku události se zběhly takto: Ve středu 26. t. m. v 5 hod. ráno měl býti 3 pluk pěchoty tokijské divise odeslán do Mandžukuo. Vojáci byli zaopatřeni ostrými náboji. Před odjezdem vlaku se vojsko vzbouřilo a zaútočilo na město. Podle zprávy, již o událostech vydalo japonské ministerstvo války, podnikly skupiny mladých důstojníků útok na tyto budovy: na residenci ministerského předsedy Okady, který byl zabit, 2. na byt strážce tajné pečeti admirála Saito, který byl rovněž zabit, 3. na byt náčelníka vojenské výchovy generála Watanabe, který byl ihned zabit, 4. na úřední byt dvorního maršálka Suzuki, který byl těžce zraněn, 5. na byt ministra financí Takahašiho, který byl zraněn. Bývalý strážce pečeti Matino se pohřešuje.

Ministerstvo války vyhlásilo vyjímečný stav a tokijské vojsko udržuje pořádek.

Všechny komentáře tisku o tokijských událostech se shodují v tom, že tato krvavá tragedie má podklad politický. Svědčí o tom ostatně provolání revoltujících důstojníků, v němž praví, že se rozhodli odstraniti z okolí císaře zkorumpované činitele, na kterých tíží obvinění o ničení národní politiky v dorozumění se starými politiky, osobami vojenskými, finančníky a též s politickými stranami a byrokraci.

Původci puče jsou tedy mladí důstojníci, kteří representují ideový měr v japonské armádě, jenž se podobá programu fašistickému. Tyto vojenské kruhy dožadují se, aby zahraniční politika byla vedena dle jejich linie, dále požadují dalekosáhlých reform uvnitř státu, jako kontrolu státu nad průmyslem spravedlivého rozdělení finančních břemen, pomocí pro pracující vrstvy a utvoření silné vlády, která se postaví v čelo semknutého a jednotného národu. Linie zahraniční politiky, již zastávají jest dostatečně známá. Jest to politika výbojná, jež prosadila výboj v Mandžukuo a v Číně a jež je pro nový výboj v Mongolsku.

Uvedená prohlášení vrhají trochu světla na motivy puče. Mezi radikálními vojenskými kruhy a vůdčími politickémi sférami zela již dávno propost. Sociální poměry v Japonsku mají mnoho bolavých míst. Neutěšené poměry v zemědělství, kde 10 haktorové hospodářství je velkostatkem, opanování průmyslu dvěma diktatorskými koncerny Mitsui a Mitsubisi, které jistě neprospělo sociálnímu postavení pracujících vrstev, vzněcovalo obavy vojenských kruhů, že v případě války by mohly na dalekých týlech válčící armády vzniknout nežádoucí nepokoje.

Obavy jiného druhu, obavy o ztrátu vlivu vůbec ovládly vojenský tábor po volbách do japonského parlamentu, které se konaly v neděli před atentátem. Zvítězila v nich vládní strana Minseito a byla oslabena oposiční strana Sujekai, o níž se vojenské živly mínily opříti. Ba dokonce socialisti a komunisti obdržely 600 tisíc hlasů.

Kapkou, jež přeplnila pohár, byla,

jak píše „Gazeta Polska“, byla zpráva, již jsme taky přinesli, že japonské ministerstvo zahraničí hodlá pozvati Litvinova do Tokia a uzavřiti se Sov. Ruskem 2 - 3letní pakt o neútočení.

Středeční krvavý čin měl být protestem proti této umírněnosti v zahraniční politice a proti politice vlády vůbec.

Několik úvah o letošní schůzi ČMŠ.

Dne 15. února t. r. v Mírohošti na Dubensku v místní obšírné sokolovně konala se řádná valná schůze delegatů ČMŠ.

Průběh celé schůze byl klidný. Celodenní jednání potvrdilo pochopení a dobrou vůli delegatů prospěti Ústředí v jeho těžké, zodpovědné práci. Každý z přítomných odnášel si ten dojem, že většina delegatů je si vědoma povinnosti, jaké na ně kladla kola, vysilajíce je na tak důležitou schůzi. Jejich vystupování, čilé zasahování do debaty, svědčí o správném chápání našich školských otázek v Polsku.

Mám za to, že tato schůze u porovnání s jinými ročními schůzemi byla slabě navštívena, proto letošní schůze na živosti částečně tratila.

Nanejvýš potěšitelným zjevem v rozpředené debatě bylo zmínění se několika řečníků o významu „H. V.“, o jeho blahodárném poslání na Volyni. Zjev velice pozoruhodný, (dřívějších schůzích o něm se nikdy nemluvilo), chvalitebný, zasluhující na kvitování. To jasně svědčí o tom, že význam „H. V.“ všichni dostatečně oceňují a přejí si jeho rozšíření a postupného pronikání všude.

Pokud se týče průběhu schůze, malé upozornění. Řešíme-li většinu otázek radikálně, mějme odvahu i tu jednu tak vyřešit, jako předešlé; to jen přispěje k úsudku ze strany, že delegáti jednají správně, nezaujatě. Při volbách do výboru a dozorčí rady s revisní komisí má být ponecháno více svobody přítomným delegátům. Opravdu, ze strany to trochu divně vypadalo: na volby to nebylo podobné.

Jeden z přítomných na schůzi.

—o—

Vraťme se k solidnosti.

Vzpomeneme-li si na vypravování našich prvních emigrantů na Volyni, přesvědčujeme se, že kdyby v tehdejších dobách nebyla ona vzájemná pomoc a pochopení pro pomáhání jeden druhému, jistě nedošli by naši vystěhovalci k těm výsledkům, jakých jsme my, poslední generace, svědky. Víme dobře, že jen nadlidskému výkonu fisickému našich zakladatelů, kteří si vše museli sami udělat, ať postavit obydlí, ať vykácet a vymýtit lesy a upravit z nich orná pole, vděčíme za to co máme. Chcete li podivejte se ve svých osadách na dědy a babičky a přesvědčíte se, jak jsou jejich těla různě zdeformována a to nasvědčuje přetěžování tělesného výkonu

Jisto je, že kdyby v tehdejších dobách nebylo oné všestranné solidárnosti a důvěry jednoho k druhému, jistě celý plán založení nového krbu by zkrachoval. V tehdejší solidárnosti venické, vzájemné důvěře, sousedské výpomoci, spočívalo celé dobrobytí naši menšiny.

Známo nám jest, že nikdy a nikdo neměl tolik prostředků, aby svými vlastními silami si buď vystavěl obytné stavení, stodolu, chlév anebo přikoupil hektar země. Vždy s pomocí souseda anebo krajana postupně si pomáhal k rozšiřování svého majetku. Také krajan krajanovi rád půjčovával, poněvadž věděl, že za rok, dva bude potřebovati pomoci jeho. Ano půjčovávalo se a tak naši krajané své statky množily. Dnes tomu tak není. Člověk si rychleji osvojí demoralisační zásady, než zásady opačné. Dnes mnoho lidí nabylo toho klamného přesvědčení, že se dluhy nemusí platit. Takové smýšlení ovšem podrývá důvěru, vytváří ovzduší nezdravé, pro společné soužití škodlivé. Nepodlehejte této mentalitě a starejte se býti solidními, jako vaši předkové. Nestačí-li vám uskromněte se, nečiňte to co je nad vaše síly Nestarejte se rovnati sousedovi, který si eventuelně může dovoliti na různé luxusní vydání anebo jde po cestě zkázy ubné. Žij každý dle svých možností a nedělej věci nad své platební síly. Hlavně hleď, abys se co nejpořádněji vyrovnával se svým krajanem, poněvadž nezaplatíš-li svému krajanu, ochuzuješ i celou menšinu. Čím více bude nás zámožnějších tím více si budeme raditi a vzájemně pomáhati, ale předem musí se vrátiti stará a dobře osvědčená methoda, řádně se s každým pořádej. Jsou doby, kdy půjčka tě zachrání před zánikem, ale nemáš-li důvěry, pak ti nikdo nepomůže.

Podobně se má se vzájemnou pomocí. Není prostě myslitelné, aby hospodář pouze i vždy spoléhal na své vlastní síly. Jsou momenty, že bez pomoci sousedovy prostě se některá věc nedá provésti. Spojenými silami vždy se více docílí, než podniká-li věc jednotlivec a k tomu ještě slabý.

Družnost v našich osadách musí býti znovu zavedena. Není také dobrým znamením, když soused souseda pomlouvá, ať veřejně anebo tajně. Každý chybuje, ale to ještě neznamená, že máme býti si vzájemně škodlivými, ba dokonce mstivými.

Besídka.

Tam a zpět

Pavel byl jediným cestujícím v rozviklaném autobusu, který se po dlouhém otálení vypravil ze stanice k okresnímu městu, vzdálenému 40 km. Nezatížený vůz poskakoval po rozbité silnici, hlomoze uvolněnými součástkami a rozstřikuje řídké bláto široko na strany. Rozčilený průvodčí posílal do pekel horoucích nákladní auto, které jim sebralo všechny pasažéry. „Podatky neplatí a peníze bérou. Svinstvo!“ láteřil a odplivnuv si schoulil se do kouta a za chvíli klímal.

Pavel byl rád svému osamocení, jemuž zvykl při svém povolání zeměměřiče. Rozčiloval ho vždy žargon židovských obchodníků, v němž slovo peníze a kšeft bylo nejčastěji opakováno. Mohl se alespoň nerušeně rozhlížeti po kraji, po těch volyňských kopcích jež znal a jež miloval. Přímá, kam dohlédneš, silnice připadala mu jako nekonečně dlouhý, zablácený koberec, zvlněný obrovskou rukou. Melancholie kraje byla v souladu s jeho náladou i ty větrné mlýny na kopcích, jež mu mávaly prořídlými křídly své němé pozdravy.

Pokusil se soustředit myšlenky na zprávu, kterou má podati šéfovi o postupu práce mu svěřené, ale nedařilo se. Roztěkané myšlenky vracely se vždy k tomu, čím se poslední dobou obíraly. Nebyla to žádná positivní myšlenka, bylo to snění, snění o ženě, nic reálného, přelud. jejž si stvořil. Neměla podoby žádné jeho studentské lásky ani jiné známé ženy, byla ideálem, po němž toužila jeho duše i tělo.

Mávající rukama Ukrajinec, jenž se dostal do zorného pole jeho očí, přerušil náhle jeho snění. Auto zpomalilo běh a zastavilo. Průvodčí poskočil čile k fůře, stojící u kraje silnice a již nesl zavazadla nového cestujícího.

Od chvíle, kdy vstoupila do vozu nespustil s ní Pavel očí. Všiml si její malé nohy, když ji postavila na stupeň, neušlo mu že má pěstěné ruce, když svlékla rukavičku, aby zaplatila průvodčímu za lístek. Svěžestí dýchalo její zarůžovělé větrem líčko, krása mládí byla v její štíhlé postavě obepjaté vkusným kabátem. Neslušnost svého chování si uvědomil, když si sedla v protějším rohu a podívala se mu zpln a do očí velkýma modrýma očima, v nichž bylo trochu posměchu. Zahanbeně sklopil zrak a červeň hustěji zalila jeho ošlehanou větry tvář.

Bylo mu trapně. Nehybný šofér a dřímající průvodčí, on sám se mu pojednou jevili nepřirozenými ve své mlčenlivosti. Chtěl, aby mluvili a se smáli, sám by se smál a jásal. Zachřastily tryby přehazované rychlosti a motor zaječel vysokými obrátkami na plném plyně, jak přemahal namahavé velké stoupání. Zdálo se že ho nezdolá a tu ona promluvila.

— Snad vyjede? zeptala se polekaně, hledě tázavě na Pavla.

—Nemějte obav, chopil se Pavel příležitosti k rozmluvě, jezdí zde přece denně. Asi velmi pospícháte, že se tak bojíte zdržení, pokračoval v horečné snaze udržet rozhovor.

— Nepospíchám, ale mám panický strach před nehodami v cestě. Jedu

Je ku podivu, že se mezi námi zakořenilo donášení, které bývá z větší části pouhou smýšlenkou. Dějí se věci, které nejdou někdy na rozum. Stivá se dost často, že osada složí jakousi petici úřadům a za jakousi krátkou dobu tuto petici novou prosbou pochovávají. To jsou věci nedostatečně promyšlené a dospělého člověka nedůstojné.

Josef Malinský.

Dopisy.

Z Hlinska.

Dne 15. února 1936 r. odbývala se v Hlinsku Č. sokolská akademie. Dopadla velmi zdařile při dobrém klavírním doprovodu p. M. Pospíšilové, choti p. Jana Pospíšila, virtuosa na čelo. Všecka čísla byla dobře nacvičena. Však ještě větším dojmem působila na mnoho návštěvníků hud. čísla mladistivých žáků p. Jana Pospíšila z Hlinska. Hra jeho svěřenců, kteří se učí teprve několik měsíců, způsobila přímo obdiv. Všech bylo z Hlinska i Kvasilova as 16, neb ť rovenští se nedostavili, čímž by byl ten koncert ještě lépe vynikl.

Hrány byly národní písně v úpravě p. J. Pospíšila. Tah smyčců všech žáků byl přesný, jak by hrál jediný jeden.

Naši krajané nyní mají tak krásnou příležitost dáti vyučiti svoje dítky hudbě k tak vynikajícímu hud mistru, jako je p. Jan Pospíšil z Hlinska, kterého jen zvláštní hra osudu zde zadržela, že může učiti mládež našich krajanů na Volyni.

Neznám nic krásnějšího nad hudební vzdělání mládeže. Předně ušlechtilá zábava duševní, pak mládeži zbývá méně času k hloupostem. Mnohému to může i někdy býti vezdejším chlébem. Již ta krása, sejde-li se několik mladých houslistů a místo dardy zahrají několik pěkných kvartet neb tercet a p.

Po delším čase může v obci vzniknouti i smyčcový orchestr, který za scenou neb při přestávkách divadelních může krásně zahráti.

Pak by mohla naše Volyň vydati ne-li více, tedy aspoň několik dobrých hudebníků, jako již dříve vydala. Sám p. Jan Pospíšil je rodák Volyňský, virtuos na cello. Jeho bratr Ondřej je virtuos na piano. B. Sýkora byl též jako virtuos na cello Volyňák.

Naši krajané dnes mají nejlepší příležitost lacino a dobře vyučiti svoje dítky, pročež nelitujte ten groš na vzdělání svých dítek — není přece Hlinsko kraj světa a pod rukou p J. Pospíšila stanou se vynikajícími hudebníky.

Jeden z přítomných.

Ze Straklova.

Dne 22. II. t. r. členy divadelního odboru sokolské jednoty a hasičského sboru na zakončení masopustní doby byl pořádán v sále p. V. Veselého večírek s bohatým a pestrým programem: jednoaktovkami, sólovými výstupy, kuplety se zpěvem, němohrami atd.

Celý večírek dopadl velmi dobře, přítomní vesele a nenuceně se pobavili do bílého rána pod hudbu nového smyčcového orchestru. Potěšitelným zjevem jest iniciativa naší mládeže v uskutečnění toho večírku, vůbec její nevšední zájem o ušlechtilou zábavu.

Čím více takových podniků, při kterých také částečně dopomáhají starší členové, tím život v našich osadách bude rušnější a mládež si odnese do budoucna příjemné vzpomínky z mládí a chuť k další činnosti pro svůj národní celek.

Pozorovatel.

—o—

Kronika.

Rozpočet na rok 1936/37 schválen.

Ve čtvrtek dne 27. února byla ukončena debata nad rozpočtem. Po řeči generálního referenta, vicemaršálka semu B. Miedzińského, přikročeno k hlasování. Pro rozpočet hlasovali všichni poslanci. Na to odhlasováno 13 resolucí, jež uchválila rozpočtová komise.

Zahájení hospodářské porady.

V Presidiu ministerské rady zahájena byla 28. února celostátní hospodářská porada, na níž vláda pozvala zástupce hospodářské samosprávy zemědělské, průmyslové a obchodní, živnostenské, a též význačné osobnosti z hospodářských kruhů.

Cílem porady je přediskutování aktuálních otázek národního hospodářství a usměrnění hlediska hospodářských kruhů na tyto otázky s hlediskem vlády. Debata se bude dítí ve čtyřech komisích, z nichž každé bude přidělen komplex příbuzných otázek.

Nový vyslanec Československa ve Varšavě.

Pan president přijal 28. února v nástupní audienci nového vyslance Československa dra Juraje Slavíka, při níž nový vyslanec odevzdal p. presidentu své uvěřitelňující listiny. Slyšení byl přítomen min. zahr. J. Beck.

Po vojenském puči v Japonsku.

Situace po vojenském puči v Tokio, o němž píšeme v úvodníku, je stále ještě nevyjasněna. Celá noc uplynula

---

do města — a vy?

„Chce s tebou hovořit“ jásal a již pokračoval hladce v rozmluvě. Představil se a přesedl na místo naproti ní.

Jmenovala se Hela. Její upřímnost byla odzbrojující. Za chvíli věděl, že je učitelkou ve vsi, vzdálené necelých 20 km. od místa, kde pracoval. Otec padl ve válce, když jí bylo 2 roky. matka zemřela před dvěma léty, má jen tetu, ale ta je na druhém konci Volyně.

— Jsem sama — úplně sama ve vsi, vzdálené 30 km od železnice, vypravovala a stesk zněl v jejím hlase. Loni jsem to ještě lehce nesla, bylo to nové. Ale v letošní blátivé zimě, v těch dlouhých hodinách po škole, kdy nemáš s kým promluvit, komu si postěžovat, jsem propadla zoufalství. — Víte co je to dlouhá chvíle, nuda, vybuchla s náhlou prudkostí, jež vám drásá nervy, nedá spát ani pracovat.— Koupila jsem si radio, pokračovala zase klidně, a Pavel očarován, pozoroval ty rychlé změny jejího nitra, jež se odrážely v jejím oduševnělém obličeji jako v zrcadle —Jsou to někdy krásné chvíle. Zvláště večer, když hraje taneční hudba z dancingu. Položím hlavu na hladkou stěnu skřínky a snažím se zachytit zvuky z místnosti, cinkot sklenic, smích, hovor... a letím myšlenkami tam mezi ně, kde jsou elegantní dámy a hezky oblečení muži, kde je pohodlí, hudba, tanec, zábava, flirt a... a... zajikla se.

— A? naléhal Pavel, okouzlen blouznivým výrazem jejích očí.

— A snad láska, dokončila šeptem, zakrývaje dlouhými řasami oči a záplava ruměnce zalila její líc.

Nesnažil se promluvit. Jeho sen, jeho přelud dostal reálnou formu. Mluvil k němu její upřímnou řečí, díval se naň jejíma očima, v nichž viděl celou její bezelstnou duši dítěte. Dítěte? Ne, ženy, jež touží po lásce.

Autobus s hlomozem vjel na rozbitý úsek silnice. Podhazováni, vyskakovali na svých sedadlech, vrážeje do sebe koleny. Krev Pavlovi zabušila ve spáncích, když ucítil přes hedvábí punčochy žár její nohy. Zatoužil všemocně ještě po tomto dotyku a přitiskl úmyslně své nohy k jejím. Neuhnula. Viděl jak se jí zrychlil oddech, jak jí krev zaplavuje líce a když pozvedla své oči k němu, hořely žhavým ohněm touhy.

Téměř se zhrozil té nuance v jejím výraze. Ovládl se s námahou a nutil do klidu svou mysl. Vytřel opocené okno a vyhlédl do houstnoucího šera. Byl zmaten, zapochyboval o tom, že si o ní učinil správný úsudek. Působilo to bolest, ale pochybnost v něm již zahnízdila.

První světla se mihla kol oken.

— Jsme ve městě, za chvíli jsme u cíle, oznamoval jí cizím hlasem.

— To není můj konečný cíl, prohodila, dívaje se naň nechápavě, pak, pohodivše hlavou pokračovala, ve městě si koupím nejnutnější věci a zítra jedu dál.

— Jedete k tetě?-ptal se.

— Jedu mezi lidi, odpověděla a vzdor byl v jejím hlase, nevím ještě kam, zda do Zakopaného či do Varšavy. Chci za těch zbývajících 10

na poradách s mikadem o likvidaci povstání.

Věrné vládě oddíly obkroužily městské čtvrtě, ve kterých byli povstalci. Výsledkem celonočních porad císaře s politiky a generály byl plán na likvidaci situace, která po povstání vznikla. S povstalci bylo jednáno celý den. Konečně bylo dosaženo kompromisu, jehož podrobnosti nejsou ještě známy. Ví se pouze, že vojáci mají ihned opustiti obsazené vládní paláce a odejíti do kasáren. Týče se prý pouze vojínů, důstojníkům bylo prý ponecháno na vůli, zda se rozhodnou pro harakiri (japonský způsob sebevraždy) nebo pro válečný soud.

Důsledky puče se již dostavují. V obavě „zostření kursu“ přeskupuje Sov. Rusko vojsko na mandžuské hranici a světový tisk vyslovuje obavy nad vzrůstem napětí na Dálném Východě.

O hospodářských důsledcích píše „Gazeta Polska“ toto: „Fakt, že mezi zabitými je rovněž ministr financí Takahaši, má svou výmluvnost. Ministr Takahaši byl známým protivníkem vedení vojenského hospodářství, které se vůbec nepočítá s t. zv. ekonomickými zásadami a s elementárními příkazanimi hospodářského života Japonska. Upozorňoval, že chronický a ohromný deficit státního rozpočtu, způsobený ve lví části zvětšenými výdaji na zbrojení a expansí na asijském kontinentě — má-lí trvati dále aneb snad se i zvětšiti — přivede hospodářství Japonska k otřesům a obyvatelstvo do hluboko sahajícího ochuzení“.

„Z toho co víme dosud, praví dále citovaný list, by se zdálo, že bunt, třeba ztlumený, bude míti vliv na japonskou politiku ve smyslu „zostření kursu“. A co jde za tím — mohli bychom očekávati zvětšení výdajů na brannou expansí a menších ohledů na zásady racionálního hospodaření. Hrozba pro japonský rozpočet, hrozba inflace v Japonsku i jiných zmatků hospodářských — to jsou první prognosy, jaké si možno vyvoditi s jistou dávkou pravděpodobnosti z událostí v Tokiu.“

Francouzsko-sovětská úmluva schválena francouzskou sněmovnou

Francouzská sněmovna schválila francouzko-sovětskou úmluvu o vzájemné pomoci 353 ke 164 hlasům.

Zástupci jednotlivých klubů oznámili v krátkých projevech své stanovisko k hlasování. Jménem pravice prohlásil zamítavé stanovisko poslanec Filip Henriot, který znovu ostře odsoudil propagandu III. internacionály ve Francii. Jmenovitě rozvířil případ sovětského vyzvědače německého původu Eberleina, zatčeného před nedávnem ve Francii, a žádal vládu, aby případ objasnila. Ministr spravedlnosti Delbos prohlásil, že tvrzení interpelantova jsou nepřesná. Zejména není důkazů, že by sovětská vláda porušila svůj závazek nevměšovati se do vnitřních věcí francouzských.

Jménem radikálů oznámil bývalý ministr Pierre Cot, že budou hlasovati pro ratifikaci. Upozornil hlavně na silné sovětské letectvo. Jménem socialistů oznámil poslanec Soinasse a jménem skupiny socialistického sjednocení posl. Varenne, že tyto dvě strany budou hlasovat rovněž pro ratifikaci.

Z habešské fronty.

Italský vojevůdce Graziani svůj vítězný pochod v jižní provincii Ogadenu zahájil v Dolo a rychlými pochody vojska i krutými útoky letadel i dělostřelectva se zmocnil rozsáhlého území až k řece Vebi Šebeli. Tam se mu poražení Habešané postavili, tam přišel asi o 2000 mužů, o několik letadel, a jeho vítězný pochod zastaven. Také u Gerlogubi zastavili Habešané vnikání armády do vnitra Habeše a Graziani se rychle musil v týlu svého vojska postarati o zálohy.

Útoky Habešanů jsou podněcovány nejvíce hladem, který v řadách Habešanů krutě řádí. Hlad také je příčinou naprosté nespolehlivosti v dobytých a stále ohrožených oblastech. Obyvatelstvo domorodé nenávidí Italy, nenávidí však také vojsko habešské, které násilně mu odnímá všecky životní potřeby. Po porážce rasa Desty nastala sklíčenost a úplný chaos v rozsáhlých krajích jižní Habeše.

Nyní po poraženém rasu Destovi převzal vedení Habešanů ras Meriam, který podél toku řeky Vebi Šebeli organisuje obranu cest a stezek, směřujících do vnitra země.

Ze severní fronty se hlásí, že Italové dobyli hory Amba Aladzi, která stanoví klíčovou posici a severní vrata do Habeše. Italové pohybovali se ku předu třemi kolonami, nepotkávaje většího odporu ze strany Habešanů. Všechny body, vytknuté v nástupním plánu byly dobyty. Některé oddíly vojska posunuly se i dále a nachází se nyní několik kilometrů na jih od Amba Aladzi směrem k jezeru Asiangi a městu Kvoram.

Italii už nestačí návrhy výboru pěti.

Italský tisk se zabývá narážkou, kterou učinil anglický ministr Eden ve své řeči o návrzích výboru pěti (Návrhy pětičlenné komise Spol. národů předvídaly možnosti, že by se Italii dostalo severního cípu Habeše s městem Aducu a pásma při somalské hranici. Naproti tomu Habeši by se dostalo přístavu v Rudém moři) a jednomyslně soudí, že nemohou tvořiti podklad pro řešení sporu s Habeší. „Lavoro fascista“ píše: Tyto návrhy nemohly být základnou pro jednání ani když byly po prvé vysloveny; tím méně jí mohou býti nyní, kdy velká část africké půdy byla posvěcena italskou krví.

Projednávání rozpočtu v jihoslovanské skupštině.

V zasedání skupštiny, řízeném předsedou Čiričem, bylo zahájeno projednávání státního rozpočtu na rok 1936/37, který byl dán hlasy vládní většiny na denní pořad dnešní schůze. Oposice, ktera schůzi demonstrativně opustila zanechavši dojem, že se do skupštiny už nevrátí, se do dnešního zasedání opět dostavila. Průběh jednání byl téměř klidný. Na počátku projednávání státního rozpočtu učinily oposiční kluby projevy o svém stanovisku k vládě a rozpočtu, oznámily absenci při projednávání rozpočtu a opustily zasedací síň. Z oposice zůstali jen členové národního selského klubu. Jejich řečník, poslanec Života Milanovič, přečetl usnesení klubu, podle něhož klub zůstává sice v oposici, ale nesouhlasí s odchodem ostatních oposičních poslanců, protože zvláště v dnešních nepříznivých poměrech třeba při rozpočtové debatě pronésti kritiku, upozorniti na těžké postavení zemědělců, žádat pro ně co nejrychlejší pomoc a hledět se postarat o rychlé zavedení sociálního pořádku a klidu. Po tomto projevu přistoupilo plenum, v němž má vláda plnou většinu, k projednávání státního rozpočtu.

---

dní prázdnin užít trochu světa a lidí, aby mi to stačilo na dlouho. Chci žít aspoň chvíli vesele a plně,—končila ohnivě a žhavé ohníčky jí opět poskočily v očích.

Pavlova tvář pojednou ztuhla. Spředený sen praskl jako bublina při slabém závanu větru. „Zábava, flirt, tak to říkala,“ hučelo mu v hlavě, „užít světa a lidí,“ rylo se do mozku. Bolest mu sevřela prsa až si zhluboka oddychl.

Autobus stanul. Průvodčí složil její zavazadla na chodník a odešel. Zůstali sami dva v proudu neznámých lidí.

— Kam vás mám dát odvést, — zeptal se s schladnou zdvořilostí.

Zírala naň bezradná a nechápající.

—Do hotelu,—vynutila ze sebe zajíkavým hlasem.

Zavolal drožku a pomohl jí se usadit. Pak se uklonil a s chladným pozdravem odešel, vynaloživ nadlidské úsilí vůle, aby se neobrátil.

„Půjdu taky mezi lidi,“ zamručel a zlobně se ušklíbl.

Mír—ný.

(Dokončení.)

Ženská hlídka.

Rolnická žena.

Byly doby, kdy s rolnickou ženou nebylo počítáno, to jest, že neexistovala jako určitý, daný typ, který je nutno respektovat. Neměla odvahy pozdvihnouti svůj hlas a zanikala v celém tom víření hospodářského života, její vlastní činnost byla skryta, slučujíc se nerozeznatelně s prostým a obvyklým životním děním. Tak se stalo, že nešla sama, ale byla vláčena a unášena. Tím byl samozřejmě neustá-

le stírán význam osobnosti a jejího postavení a ona podlehnuvší tomu vlivu, nedovedla si z toho nic pro sebe vytěžit, ani zvítězit nad tím. To, že nedovedla jít vpřed, pov nášet se a růst sama ze sebe, když okolní vlivy se stavěly proti, bylo příčinou, že žila v zapomenutí.

Byla po staletí otrokem své mechanické práce, nepřidávajíc jí ničeho ze svého vlastního života, jehož bohatsví nedovedla dobře ocenit. Byla zakleta svojí prací a její každodenní ranní povzdech dokazoval neúprosnou tvrdost onoho zakletí.

Nová doba způsobila, že žena ukázala konečně svoji účinnou a iniciativní působnost, které v prvotní společnosti sice plně, ale nezjevně užívala, že dostalo se jí po zásluze porozumění a úspěchu, a že se tak změnila z otrokyně, ze ženy vláčené a unášené ne ve vládkyni, ale v typ nový a větší, v bytost rovnoprávnou.

Rolnická žena ukázala se světu jako bytost samostatně myslící a činně zasahující do otázek hospodářského a sociálního života, stanula na onom vysněném stupni kultury, který jí byl kdy i nedostupný. Dokázala jak mnohem skrovnější je rozdíl mezi uvědomělou ženou městskou a uvědomělou ženou rolnickou, než jak se původně myslilo. Přenesla se přes onu předpisovanou a přísně zachovávanou hranici a tím, že přesvědčila o svojí hodnotné existenci, vydobyla si práv.

Prodchnuta vědomím svojí převahy, bude vychovávat kulturní, zdravou a silnou generaci rolnickou.

M. E.

Různé zprávy.

Amurská dráha.

Na Dálném východě sověty dostavují 2. kolej dráhy, spojující Bajkal a Vladivostok velikým severním obloukem kolem řeky Amuru. Dráha vede přes Nikolsk-Ussurijsk a Blagověščensk. Obě tato města jsou tak opevněna, že se jim říká „dálněvýchodní Verduny“. Pevnostní linie vede podle zpráv anglických listů rovnoběžně s hranicemi a skládá se z řady podzemních kasematů a pevností. Druhá obranná linie je ve vzdálenosti 6 kilometrů za první. Za druhou obrannou linií vede polní železnice, která zabezpečuje dopravu materiálu a živých sil. Pracuje se také na stavbě železničních tratí, vedoucích do vnějšího Mongolska. Hlavní trať jde z Novosibirska (Novonikolajevska) přes Semipalatinsk do Ulja-utaje, v západní části vnějšího Mongolska, a bude prodloužena do Ulan-Batoru, hlavního města Mongolska.

Jak se kdysi kurýroval dobytek.

V Husinci žil v letech 1795—1866 soused J. Picha. Z jeho zápisů čerpá „Zlatá stezka“, vodňanská informace o lidové léčbě jihočeské. Jak vypadala, ukazuje půl tuctu receptů proti tomu, „Když je kráva skažená“: „1. Vem z jiného panství tři pruty šípkový, ale ne do holý ruky, mléko od skažený krávy dej do svinského koryta a těma prutama šlohej do mléka, až se vyšlohá, ale do holý ruky pruty nevzít. Při tom také, možno li dostat z jiného stavení svorník, aby žádnej nevěděl, dobře vypálit a strčit do toho mléka a ten svorník zase tam dát, aby žádný nevěděl. — 2. Vem tři kameny z cizího panství, dej je do pece, když se chleba peče, pak tři malé kaménky pod pod kápěji dobře rozpal a dej to do belíka s mlékem svrtět. — 3. Vem smetaník, pokiop jej do pece, když se chleba peče a nebo vob ož okolo hrnce na stupni a musíš jistě svrtět. — 4. Vem novou cihlu a dej jí do ohně a když jest dost rozpálená vem jí pod komín a to mléko na tu cihlu lej. Pak vem z koštěte starého březové metly a to mléko na té cihle šlohejte dva nebo tři a pak dej pozor, kdo do stavení příde, ale musí se varovat. Pak vem březovou hůlku, pro každou krávu jednu a polož ty hůlky pod žlab před přední nohy. — 5. Vem

Od administrace.

Dostáváme četné žádosti o zaslání divadelní hry K. Pulpytla „V poutech“. Odpovídáme všem, že knižně bude tato hra vydána až po ukončení jejího vycházení v „Hlasu Volyně.“ Až do té doby nemůžeme tedy žádostem o zaslání knihy vyhověti. Tak velký zájem o hru, vycházející v našem listě, svědčí o oblibě, jaké se těší náš volyňský spisovatel K. Pulpytel mezi svými krajany.

*

Do Hulče a okolí oznamujeme, že p. Emeljan Nouza z Hulče převzal laskavě na sebe povinnosti našeho důvěrníka pro tento rayon.

Prosíme naše předplatitele z tohoto okolí, aby si list předpláceli u p. Nouzy.

80.

Dubinová: Vždyť to děláme jen pro ty děti! Něco mi stale říká, že to tak nemůže být, že se nám ty děti pojednou vrátí..
Bedr-ová: Dej to pane Bože!
Bedrník: Spadl by mi kámen se srdce...
Bedr-ová: Ale to jsme se rozpovídali. Vždyť je už večer. Třeba jít krmit a uklízet.
Bedrník: Buďte tu tedy s pánembohem. (Podává ruku).
Bedr-ová: A potěš vás pámbu. (Líbá obě ženy).
Mařenka: Strýčku Bedrníků, nemohl byste přijít asi za půlhodinku k nám?
Bedrník: A je to nutné?
Mařenka: Záleží od toho dva lidské životy.
Bedr-ová: Propána, co se stalo?
Bedrník: Otec je nemocen — nu rozumím.
Mařenka: Snad... Tedy přijdete?
Bedrník: Za chvíli budu tady! (Kvapně se ženou odchází).
Dubinová: Co to máš holka za tajnosti. Proč se mi s něčím nesvěříš?
Mařenka: Nechci říci hop, dokud nepřeskočím... Však vám to brzy vysvětlím. Zatím jděte, opatřete si děti a hospodářství, a zítřek, bohdá, přinese vám to, co vám srdce praví.
Dubinová: Opatruj tě tedy pámbu! (Políbí ji a odejde).
Mařenka (sama): Nějaká síla vešla do mně,

77.

Bedr-ová: A potěš Vás v tom zármutku!
Dubinová: I vás sousedko! Buďte vítáni!
Bedr-ová: Tak jsme teď se starým tuhle osměli, že cítíme potřebu si s vámi postesknout.
Bedrník: Zůstala jste bez syna a my bez dcery... (Vzdýchne a nacpává dýmku).
Dubinová: Pravda — to neštěstí nás sblížilo.
Mařenka: Přisedněte k nám a povězte něco o Lidušce! Píše Vám?
Bedr-ová: Včera jsme obdrželi od ní dopis — počkejte přečteme si ho. Vyndej ho, starý!
Bedrník: Tady je. (Vyndá ho z kapsy).
Mařenka: Dejte ho sem přečtu sama. (Čte). Milí rodiče! Hned po příjezdu do Kijeva setkala jsem se na nádraží s nějakou Rajsinou, hodným děvčetem, a hned jsme si porozuměly. Ta mne zavedla ke Kláskovům, hodným to lidem a společně jsme pak očekávaly návratu Jeníkova. Jaké však bylo naše překvapení, když jedenkráte, čekajíce na nádraží na něho poznaly jsme jej v trestaneckém obleku v průvodu stráže, na rukou spoutaného okovy... Bolest má neznala mezí.. Ptáti se, jak do toho obleku přišel, na to nebylo času, a pak — co znamenal ten oblek pro mne? Já viděla jen jeho, abych jej v téže chvíli navždy ztratila... Padla jsem mu k nohám a objala jeho ko-

starou kanskou podkovu a dej jí do ohně. Když je řižavá, hoď ji do toho mléka a kdyby v tom někdo přišel si něco dlužit, nepučuj nic. — 6. Když bys myslel, že máš krávu skaženou, vem pod ní hnuj a zapal jej, kde jest cesta křížem na křižovatkách. Ten hnuj zchoří.“

Transamerická autostráda.

Vládě Spojených států severoamerických byl předložen projekt velké automobilové silnice přes celé území Spojených států od východu na západ. Silnice bude podle možnosti bez větších zatáček a většina bude přímá jako podle pravítka. Celková délka přesahuje 3000 mil a veškeré práce vyžadují nákladu 4000 milionů dolarů. Každých 10 mil bude silnice spojena s nejbližším městem nebo osadou. Na východním pobřeží silnice se rozdvojí a jedna větev půjde do Nového Yorku a druhá na Boston. Na západním pobřeží silnice směřuje na San Francisko a odtud na Los Angeles. Celá silnice bude 14 metrů široká, uprostřed bude položena kolejnice, oddělující směry jízdy a tamtéž budou položeny telefonní a telegrafní linky. Celá silnice bude cementována. Její výstavba zaměstná 200.000 dělníků na dva roky a přinese velké objednávky cementárnám a kovoprůmyslu.

Stíny civilisace.

Všude pronikající civilisace, technický pokrok lidské společnosti, nebyl a není zrovna požehnáním pro přírodu. Pokrok našeho věku, hlavně všudybylové s motorem, jako je auto a letadlo ve službách lovců a turistů, zahnali je do odlehlých koutů ráje na zemi, do posledních útočišť.

Věda statistická řekne vám skoro přesně, kolik která země má analfabetů, milionářů nebo stoletých, ale nikdy ji nenapadlo se zabývat sčítáním divokých zvířat, anebo aspoň přibližným odhadem druhů pozůstalých.

Vynikající anglický badatel a lovec P. T. Etherton tvrdí v „P. S.“, že mu různí znalci vypravovali, že v Africe žije dosud asi 12 000 lvů. Zato není tam už divoce žijících ve bloudů, jichž dvouhrbí příbuzní radují se dosud z původní volnosti v odlehlých částech Asie, kam nepronikla dosud civilisace. Africké velbloudy ochočili si Beduini a zapřáhli je do služeb člověka; teď většina jich narukovala na habešské bojiště, na obě fronty.

Počet tygrů, jsou stále postrachem indických lesů, je prý značně větší, aspoň 17 tisíc. To proto, že husté lesy, kde žijí, je mnohem lépe chrání před člověkem, než lvy otevřené kraje, kde se zdržují. Maharadža z Nepalu soudí, že jenom na jeho území řádí 5000 těchto nádherných a elegantních dravců. V Australii, ráji klokanů, sídlí asi 24.000 těchto pitvorných zvířat s batohem na mláďata. A všech medvědů má být na světě asi 45.000.

Z celého povrchu země zbylo nevyhubeným druhům divokých zvířat již jen několik málo přírodních reservací: Sahara a poušť Gobi, rovníkové lesy Střední Ameriky a vnitřní části Tibetu i Himalají, kde příroda sama je chrání před strastmi, vznikajícími z civilisace. K tomu ovšem musíme ještě připočítat arktické krajiny severu, kde je vlastně největší ráj divokých zvířat, který živí miliony sobů a tisíce medvědů, vlků a drobné zvěře.

Hospodářský zpravodaj.

Nedejme si ujít příležitost.

Umělé hnojivo je jedním z činitelů, důležitých pro zvýšení sklizně, při tom si ovšem uvědomujeme, že je prostředkem pouze pomocným a ne takovým, aby vyrovnal nedbalé obdělávání, vyčistil půdu z pýru, aby působil plně a kryl s ziskem výdaje, použije li se špatného osiva. Mluvíme-li a umělých hnojivech jest nutno se ohraditi předem, že to nejsou prostředky zázračné, nýbrž takové, s nimiž se musí umět zacházet, a jež jsou-li moudrým hospodařem správně použity, pomůžou mnoho v dnešní bídě, a to proto, že půda našich polí jest vyčerpána z živin, důležitých pro růst a vývin rostlin. Vyčerpání toto týče se hlavně oněch prvků, které jsou v našich hospodářstvích nejčastěji z půdy brány. Tak např. častým osíváním obilin půda naše ztrácí každoročně ohromná množství fosforu. Jest to přímý důsledek toho, že prvek v podobě zrna jest vyvážen z hospodářství, nevraceje se do hnoje.

Na mnoho let před válkou povšimli si již zemědělci, že podsypávání superfosfátu — tedy toho nejpřístupnějšího, neboť lehce ve vodě rozpustného hnojiva fosforečného — velmi pomáhá vzrůstu obilí. Rolníci, nejen majitelé větších statků, ale i drobní, přesvědčovali se o tom očitě. Super-

78

lena — — slzy naše se smísily. Nebyli jsme oba schopni slova — bolest nám oběma hrdla zadrhla...
Pak ho odtrhli, vlak hvízdl a bílá pára z parostroje zahalila vše... Několik dní chodila jsem jako smyslů zbavena... Nebýti těch dobrých lidí, nevím, co bych byla učinila. Pak přišlo od vás psaní a vysvětlilo mi vše. Domů se nevrátím, nečekejte mne! Vstoupila jsem do služby k paní továrníkové Červené a jakmile si ušetřím na cestu pojedu na Sibíř za Jeníkem. Chci mu být na blízku a těch patnáct let těžkého kříže nésti s ním... Snad mu budu moci něčím přispěti. Srdce mé praví mi, že je nevinen. Vaše těžce zkoušená Liduška. (Ostatní při čtení stírají občas slzy).

Dubinová: Hodné děvče, jen co je pravda, ale musíte jí to v dopise rozmluvit. Vždyť by tam chudák na Sibíři zahynula.

Mařenka (pro sebe): Za věrnou lásku chce obětovat život svůj.

Bedrník (zoufale): A toho všeho příčinou jsem já... Ó, co bych za to dal, kdybych to mohl napravit... (K Dubinové). I vám jsem kdysi ubližoval.

Dubinová: Upokojte se, sousede, co se stalo, je zapomenuto.

Bedr-ová: Neštěstí přivádí lidi k rozumu.

79.

Bedrník: Ten hoch, ten ubohý hoch...

Mařenka (stranou): Něco se musí stát — ano, jsem rozhodnuta...

Bedr-ová (k Dubinové): A teď jste v hospodářství s těmi dětmi sama...

Bedrník: Říkala jste onehdy o těch polích, které jste koupila. Nevím jak to sama obděláte, ale rád bych vám v tom pomohl.

Dubinová: Pravda, je to ještě neoseté. Chtěla jsem to dát někomu do pachtu.

Bedr-ová: Víte co sousedko, my bychom to od vás vzali. Poctivě vám polovičku odvedeme, nemáme svého tolik.

Bedrník: Hodil bych tam trochu žita a pšenice dokud je čas.

Dubinová: I s radostí, jen si to vemte a obdělejte.

Bedr-ová: Jen budeš-li míti semeno k setí...

Mařenka: To obstarám sama. Poprosím otce, jistě neodřekne.

Bedrník: Jsi dobrá, Mařenko. Chci se u Kubína vyplatit z dluhu, abych měl od něj pokoj.

Dubinová: Když tak, tedy tu polovičku od Vás celou nevezmu, až příštím rokem.

Bedr-ová: To snad ani od vás nemůžeme žádat.

Bedrník: Čím jsme si té dobroty od vás zasloužili?

tas, jak ho nazýváno, nebo „popel“, byl u nás velmi ceněn. A přeci za dobu těch několika desítek let po válce nezměnili jsme systém hospodaření; stále obiliny a obiliny jsou sety a tedy i fosforu musí ubývat, neboť jej ze vzduchu nezískáme ani jej nestvoříme při nejpečlivějším dělání hnoje či kompostu.

A nekrmíme-li při tom ani otrubami, ani pokrutinami alespoň tolik, aby se hnůj trochu fosforem obohatil, jest jasné že důsledky zanedbávání fosforečného hnojiva musí se projeviti v klesajícím výnosu zrna a ve vyjalovění půdy. Nemůžeme ovšem vyrovnati najednou ona zanedbaní, abychom klidili tolik jako Češi v Československu — nemluvě již o Belgičanech, kteří klidí třikráte více než my, ale třeba jen po 1 centu na morg měli bychom podsypávati superfosfátu alespoň pod ječmen a jarní pšenici — máme-li na mysli setbu jarní. I hrách dá jinou sklizeň, bude-li mu pomoženo superfosfátem, rozumí se samo sebou po okopaninách, což dnes považuji za povinné. Korec i dva z morgu získáme více při sklizní těch jařin a kromě toho zdravé, krásně vyplněné zrno i slámu odolnou proti vylehnutí. Vsetý jetel v ječmeni, posílený superfosfátem, mocněji se rozvine po žních a v příštím roce dá sklizeň značně větší. Rovněž pod řepu, do jejíž obdělání vkládáme mnoho práce, dávka 100—150 kg superfosfátu na morg je nutna. Mnoha porovnávacími pokusy bylo dokázáno, že za 1 cent superfosfátu 16 proc. obdržíme 8—10 centů kořenů této okopaniny. A to se snad vyplatí! Nevymlovejme se tedy bídou, a právě proto, abysme si z bídy pomohli, snažme se zvětšit výdajnost našich polí jedním z těch prostředků tak důležitých a vyplácejících se, jakým jest správné použití superfosfátu.

Bolesław Sęk.

CENY OBILÍ.

Záznam 29 II. soukromého obchodu — zač kupuje.

Žito	zl.	1.85	za 1 pud (16.38 kg)
Pšenice	„	3.05	„
Ječmen	„	1.95	„
Oves	„	1.90	„
Hrečka	„	.—	„
Proso	„	.—	„
Řepák	„	6.50	„
Hrách	„	.—	„
Fasole	„	.—	„
Mák	„	9.00	..
Jetel	„	120—125.00	za 100 kg.

Neodkládejte již déle a předplaťte si „HLAS VOLYNĚ!“

Adresa redakce a administrace: Kwasilów na Wołyniu. Tiskne a vydává Vydavatelství a tiskárna „Hlas Volyně“ spol. s r. o. Odpovědný redaktor V. Perný. Roční předplatné 10 zl., čtvrtletně — 3 zl. Do zahraničí o 5 zl. ročně více. Cena inserátu: vel. $^{1}/_{12}$ zadních stránek 6 zl. za jednu. V předu o 50% dráže. Při delší inserci značná sleva.